

PARAULA I VIDA

«Eixampla la teva tenda» (Is 54,2)

Així es titula el Document de treball per a l'Etapa Continental del Sínode que el proper octubre arriba a la seva reunió dels Bisbes amb el Papa i els altres membres i convidats. Anima a l'obertura, a sortir per evangelitzar. El Papa Francesc insisteix: «L'Església és en sortida o no és Església, i està cridada a ser sempre la casa oberta del Pare. De manera que, si algú vol seguir una moció de l'Esperit i s'hi acosta, buscant Déu, no es trobarà amb la fredor d'unes portes tancades. Ja que "la naturalesa de l'Església, no és ser una fortalesa tancada", sinó "una tenda de campanya" capaç d'eixamplar-se per rebre tothom: "és una Església en sortida, una Església amb les portes sempre obertes".»

En iniciar el curs pastoral i sortir de nou a sembrar amb esperança, mirem el camí de fe realitzat per «Abraham, el nostre pare en la fe». Ell eixamplà la seva tenda, el seu futur, perquè acceptà la crida de Déu, a «deixar el seu poble, la seva casa... i marxar cap al país que Déu li mostraria». I «avançà de campament en campament, fins al desert del Nègueb»; d'etapa en etapa; sense veure-ho tot clar ni saber-ho tot per endavant. Cal anar fent el camí de la vida, amb la companyia i l'amistat del Senyor i la dels germans que ens posa al costat nostre! Abraham va dirigir-se cap on Déu volgués. Sense càlculs ni idees prèvies. Aquesta figura ens ha d'ajudar molt a tots, per ser servidors de les comunitats, en l'inici del curs. Confiar, deixar fer al Senyor, com diu el salmista: «*Encomana al Senyor, els teus camins; confia en Ell; deixa'l fer*» (Sl 37,5).

En sortir a sembrar, ens convé abandonar els prejudicis i les pors sobre les persones, o sobre les forces que tenim, o sobre les greus dificultats del nostre temps i de l'ambient hostil de descreença. Cal sortir

de nosaltres mateixos, escoltar més, anar on viu la gent, sortir dels ambients massa confortables, deixar-nos interpel·lar i renovar l'estil pastoral en el que convingui. Tot per anunciar amb una audàcia nova l'Evangeli. Deixem que l'Esperit Sant ens sorprengui un cop més. Ell mourà els cors dels qui potser ens semblen irreductibles i tancats. No donem res ni ningú mai per perdut, per inútil, en ordre a anunciar-li l'Evangeli. Com diu Sant Pau: «*insisteix quan és oportú i quan no ho és, reprèn, interpel·la, exhorta, com un que té molta paciència*» (2Tm 4,2).

Siguem conscients que som pobres i febles, i que caldrà sempre l'ajuda de Déu. No es tracta tant de fer, com de deixar fer, de confiar absolutament en la gràcia de Déu. Ell ens alliberarà de la set d'èxit immediat i visible, ens salvarà de les pors que paralitzen, de l'orgull que ens tanca, de les desavinences i crítiques que tot ho fan estèril. Estimem-nos i estimem tothom! Siguem humils i bondadosos. Cerquem el que ens uneix, el que hi ha de positiu en cada persona, el seu desig de felicitat i de salvació, que només Jesucrist sacia. Els «signes dels temps» ens animen a donar un salt qualitatiu en la dedicació evangelitzadora a la nostra Diòcesi. Després de la pandèmia i malgrat els cansaments, reprenguem la vida pastoral amb les reunions, la pregària comunitària, la caritat i la trobada de germanor. N'hi ha molts que anhelan que els parlem de Jesucrist, que valoren l'Església i la dedicació dels capellans, i que esperen que els oferim un ambient sa i humanitzador per a les seves famílies; que els reconeguem com a amics i germans, que els obrim les portes i la solidaritat real, amb un acolliment cordial, pacient i misericordiós. Així eixamplarem l'Església i serem testimonis de la Vida nova del Ressuscitat!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Vetlla d'adoració eucarística a Tartera

El jardí de la Residència de la Immaculada de Tartera (Prats i Sansor) de les RR. Carmelites de Sant Josep va acollir, el passat 14 d'agost, una vetlla de pregària i adoració al Santíssim, precedida per la Missa de la Vigília de l'Assumpció, a la qual van assistir prop de 300 persones, sobretot joves i nens però també matrimonis i gent gran, que fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric amb dos preveres barcelonins. Va ser animada per joves del moviment Hakuna amb els seus cants, i pels nens presents, que al final van escortar amb una delicada processó amb llums, el Crist Eucarístia, mentre l'Arquebisbe beneïa els presents en silenci i feia la reserva al Sagrari. Fou una celebració joiosa, que va ajudar a preparar i a viure la solemnitat de l'Assumpció amb cor disponible. Durant la Vigília els preveres presents van oferir-se per a les confessions.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Felicitat i perfeccionament (II)

L'associació que s'estableix des del transhumanisme entre felicitat i perfeccionament és, com a mínim, discutible. Els prohoms d'aquest moviment cultural identifiquen la felicitat psicològica, el benestar emocional, amb la perfecció, la qual cosa equival a dir que, com més perfectes siguem en el terreny físic, cognitiu i social, més feliços serem.

La realitat mostra, però, que aquesta associació d'idees és la conseqüència

d'una precipitació intel·lectual o bé d'una noció extremament reduccionista de la rica paraula felicitat o bé *eudamonia*. Per experiència, sabem que aquest cobejat estat de plenitud que anomenem felicitat no és, solament, una qüestió de perfecció genètica, sinó quelcom més profund, que pertany a un altre ordre de categories.

Ser millor en qualsevol aspecte de la vida humana pot conduir al reconeixement,

a l'èxit social, però no, necessàriament, a la felicitat. Les relacions d'alteritat són irrellevants en el concepte de felicitat transhumanista i no obstant això, l'experiència mostra que els més feliços no sempre són els millors en les seves respectives àrees, sinó els qui se senten més estimats. La tirania de la perfecció no condueix a un estat de felicitat, sinó a una lluita a mort contra les imperfeccions, a una obsessiva expe-

rimentació sobre un mateix. L'experiència mostra que les persones més felices són les que se senten estimades incondicionalment, independentment de les seves característiques. La millora biotecnològicament ens pot fer més rendibles, més eficients, més veloços, però la felicitat no té a veure amb aquestes qualitats.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

«Ensanchar tu tienda» (Is 54,2)

A sí se titula el Documento de trabajo para la Etapa Continental del Sínodo que el próximo octubre llega a su reunión de los Obispos con el Papa y otros miembros e invitados. Anima a la apertura, a salir para evangelizar. El Papa Francisco insiste: «La Iglesia está en salida o no es Iglesia, y está llamada a ser siempre la casa abierta del Padre. De modo que, si alguien quiere seguir una moción del Espíritu y se acerca a ella, buscando a Dios, no se encontrará con la frialdad de unas puertas cerradas. Ya que “la naturaleza de la Iglesia, no es ser una fortaleza cerrada”, sino “una tienda de campaña” capaz de ensancharse para recibir a todos: “es una Iglesia en salida, una Iglesia con las puertas siempre abiertas”».

Al iniciar el curso pastoral y salir de nuevo a sembrar con esperanza, miremos el camino de fe realizado por «Abraham, nuestro padre en la fe». Él ensanchó su tienda, su futuro, porque aceptó la llamada de Dios, a «dejar a su pueblo, su casa... y marcharse hacia el país que Dios le mostraría». Y «avanzó de campamento en campamento, hasta el desierto del Neguev»; de etapa en etapa; sin verlo todo claro ni saberlo de antemano. ¡Hay que ir haciendo el camino de la vida, con la compañía y la amistad del Señor y la de los hermanos que nos pone a nuestro lado! Abraham se dirigió hacia donde Dios quisiera. Sin cálculos ni ideas previas. Esta figura debe ayudarnos mucho a todos, para ser servidores de las comunidades, en el inicio del ser. Confiar, dejar hacer al Señor, como dice el salmista: «Encomienda al Señor tu camino; confía en él y él actuará» (Sl 37,5).

Al salir a sembrar, nos conviene abandonar los prejuicios y miedos sobre las personas, o sobre las fuerzas que tenemos, o sobre las graves dificultades de nuestro tiempo y del ambiente hostil de incredulidad. Hay que salir de nosotros mismos, escuchar más, ir a donde vive la gente, salir de los ambientes demasiado confortables, dejarnos interpelar y renovar nuestro estilo pastoral en lo que convenga. Todo para anunciar con una nueva audacia el Evangelio. Dejemos que el Espíritu Santo nos sorprenda una vez más. Él moverá los corazones de quienes quizás nos parecen irreductibles y cerrados. No demos nada ni nadie nunca por perdido, por inútil, en orden a anunciarle el Evangelio. Como dice San Pablo: «insiste a tiempo y a destiempo, arguye, reprocha, exhorta con toda magnanimidad y doctrina» (2Tm 4,2).

Seamos conscientes de que somos pobres y débiles, y que será necesaria siempre la ayuda de Dios. No se trata tanto de hacer como de dejar hacer, de confiar absolutamente en la gracia de Dios. Él nos liberará de la sed de éxito inmediato y visible, nos salvará de los miedos que paralizan, del orgullo que nos cierra, de las desavenencias y críticas que todo lo vuelven estéril. ¡Amémonos y amemos a todo el mundo! Seamos humildes y bondadosos. Busquemos lo que nos une, lo positivo en cada persona, su deseo de felicidad y de salvación, que sólo Jesucristo sacia. Los «signos de los tiempos» nos animan a dar un salto cualitativo en la dedicación evangelizadora en nuestra Diócesis. Después de la pandemia y pese a los cansancios, retomemos la vida pastoral con las reuniones, la oración comunitaria, la caridad y el encuentro fraterno. Muchos anhelan que les hablemos de Jesucristo, que valoran la Iglesia y la dedicación de los sacerdotes, y que esperan que les ofrezcamos un ambiente sano y humanizador para sus familias; que les reconozcamos como amigos y hermanos, que les abramos las puertas y la solidaridad real, con una acogida cordial, paciente y misericordiosa. ¡Así ensancharemos la Iglesia y seremos testigos de la Vida nueva del Resucitado!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Urgell participa en la Trobada nacional de l'Ordo Virginum a Salamanca

Una seixantena de verges consagrades van participar, del 16 al 20 d'agost, en la XXXI Trobada nacional de l'Ordo Virginum que va tenir lloc a la ciutat de Salamanca. Hi van ser representades una vintena de diòcesis d'arreu de l'Estat espanyol. Del nostre bisbat d'Urgell hi van assistir la Cristina Ribot i la Josefina Riera. També hi van ser presents, acompanyant-les, tres delegats diocesans per a la vida consagrada i dos bisbes: Mons. Joaquín López de Andújar, Emèrit de Getafe i Bisbe referent per a l'Ordo Virginum nacional, i Mons. Vicente Ribas Prats, Bisbe d'Eivissa.

Les jornades es van desenvolupar sota el lema «Eixampla la teva tenda» (Is 54,2), amb ponències, taules rodones, moments de pregària, celebració de l'Eucaristia, convivència fraterna, visita cultural per la bonica i històrica ciutat que les acollia, excursió al típic poble de La Alberca i Eucaristia a l'emblemàtic santuari marià, Peña de Francia, prop de Portugal.

La primera ponència va anar a càrrec del Bisbe Vicente Ribas Prats: «La Iglesia y el Ordo Virginum: signos vivos y eficaces de la unión esponsal con Cristo», aprofundint en la identitat de la verge consagrada. La taula rodona, sobre la maduresa humana, espiritual i afectiva i la formació permanent que han de

tenir les verges consagrades, va anar a càrrec de la verge consagrada de Salamanca i experta en Santa Teresa de Jesús, Daniela Biló Repetto, i la psicòloga Emilia Castellano Herrero. La segona ponència la va impartir el Prevere Francisco García Martínez, Degà de la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de Salamanca: «Escuchar, discernir, encontrarse. Tres verbos para una vida sinodal». La tercera ponència la va impartir el Prevere José Luis Cabria Ortega, President de la Facultat de Teologia del Norte de España. Sede de Burgos: «María, imagen excelsa de la Iglesia comunión, participación y misión de las vírgenes consagradas.»

La cloenda de la trobada la va fer el Bisbe emèrit, Mons. Joaquín López de Andújar, que va exhortar les verges consagrades a viure com Maria, fent present al mig del món, l'Església com a llar, família, lloc d'encontre. L'últim acte fou l'Eucaristia a la Catedral Nova, on les consagrades van fer la renovació del propòsit de virginitat a què es van comprometre el dia de la seva consagració. La solemníssima missa fou presidida pel Bisbe Mons. Joaquín i amb la participació de nombrosos fidels.

La propera trobada nacional de l'Ordo Virginum es farà a Barcelona l'agost del 2024.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

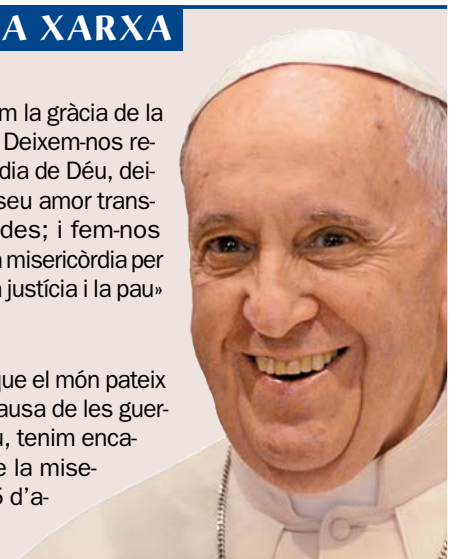

@Pontifex_es: «Afaneyem-nos a superar els conflictes i les divisions, i a obrir els nostres cors a qui més ho necessita. Afaneyem-nos a recórrer senders de pau i de fraternitat» (9 d'abril).

@Pontifex_es: «Germans i germanes, plens de l'alegria de Crist ressuscitat, demanem la gràcia de ser Església “en sortida”, la comunitat dels deixebles missioners que prenen la iniciativa i es comprometen en l'anunci de l'Evangelí de la pau i de la misericòrdia» (12 d'abril).

@Pontifex_es: «Acollim la gràcia de la Resurrecció de Crist! Deixem-nos renovar per la misericòrdia de Déu, deixem que la força del seu amor transformi les nostres vides; i fem-nos instruments de la seva misericòrdia per a fer florir en el món la justícia i la pau» (14 d'abril).

@Pontifex_es: «Avui que el món pateix cada vegada més a causa de les guerres i s'allunya de Déu, tenim encara més necessitat de la misericòrdia del Pare» (15 d'abril).

150 anys del Patronatge, a Andorra, de la Mare de Déu de Meritxell

La commemoració de la festa del Naixement de la Mare de Déu, aquest 8 de setembre, ens ha portat a celebracions assenyalades al nostre bisbat: d'una banda la solemnitat de la Mare de Déu de Núria, i de l'altra la celebració de la Festa i Aplec al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell, al Principat d'Andorra. Aquesta celebració, especialment, és remarcable perquè enguany s'escauen 150 anys de la declaració de la Mare de Déu de Meritxell com a Patrona del Principat, realitzada de forma unànime per part del Consell General, liderat pel Síndic de Canillo Nicolàs Duedra, de Cal Passamané.

El Santuari de Meritxell viu aquests dies moments intensos, amb la celebració dels 150 anys de la designació del Patronatge de la Mare de Déu de Meritxell sobre el país, i la visita del Secretari d'Estat, Mons. Parolin.

La història d'aquesta designació per part de la Santa Seu arrenca en el 1873 quan, el 24 d'octubre, el Consell General va decidir demanar el patronatge de la Mare de Déu i la seva protecció espiritual. Eren temps difícils per al Principat, amb una crisi d'un dels principals motors econòmics de la societat: la siderúrgia. El ferro d'Andorra va començar a esdevenir car i es van començar a perdre encàrrecs i forja. La pobresa va començar a assetjar, quan aquesta crisi es va combinar amb una prohibició d'Espanya als ramaders andorrans per baixar a les fires de les comarques colindants. En aquell moment, el Síndic va convocar tothom a fer pregàries a la Mare de Déu de Meritxell. Poc temps després, Espanya, gràcies a les diverses gestions d'empreses, va fer enrere aquella prohibició. El Síndic Duedra va agrair a la Mare de Déu la seva inter-

Moment d'una celebració al Santuari

cessió, i es va demanar formalment el Patronatge a la Santa Seu. Vint anys més tard, el Síndic originari d'Encamp, Antoni Moles, va proclamar, juntament amb el ple del Consell General, un 24 d'octubre de 1893, la Mare de Déu de Meritxell Patrona i Protectora principal del Principat, «volent atraure les benediccions del cel pel que toca a l'esdevenidor», ja que «ha donat repetides gràcies, sempre que ha estat invocada», com demanava la proclama del Síndic Duedra.

La celebració d'aquest moment històric que s'està commemorant enguany, farà especial el dia de la Festa Nacional d'Andorra, quan els ciutadans s'a-

pleguen en el Santuari de la Mare de Déu, situat a la Parròquia de Canillo. Justament en les dependències del Santuari nou, reconstruït després dels incendis, es conserva una tradicional sala del Consell General, que s'usa de manera simbòlica i que expressa aquesta especial vinculació dels andorrans amb la Mare de Déu.

Més endavant, i per celebrar l'efemèride, el Santuari estrenarà un nou orgue. Serà el 24 d'octubre, precisament, i serà amb una missa solemne. Dos dies abans es preveu dur a terme un concert a càrrec de Jordi Alcobé i al següent dia, la historiadora Meritxell Mateu oferirà una conferència.

Visita a la Seu de les Germanes Carmelites i clausura dels exercicis espirituals

El dia 25 d'agost, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va acompanyar la visita al Museu diocesà d'Urgell de les Religioses de l'Institut de Germanes Carmelites de Sant Josep, que havien acabat una tanda d'exercicis espirituals a la Residència la Immaculada Pla de Tarte-

ra (Prats i Sansor) que l'Arquebisbe Joan-Enric els va predicar dels dies 16 al 25 d'agost. Les religioses van ser un grup de 15 professes.

Al Museu diocesà van ser acollides pel Vicari general Mn. Josep M. Mauri, per la Delegada de Patrimoni Sra. Clara Arbués i per l'equip d'aco-

llida del Museu, que les acompanyaren en una visita a les instal·lacions del Museu i a la renovada Capella de la Pietat. Després van visitar la Catedral de Santa Maria d'Urgell així com el conjunt catedralici, el claustre del segle XIII, i l'Església de Sant Miquel.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / Sl 61 / Lc 6,6-11]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620-Roma, 1684), rel. franciscà. Sant Protus i sant Jacint, germans mrs. (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent; sant Joan Gabriel Perboyre, prev. i mr.

12. ■ Dimarts [Col 2,6-15 / Sl 144 / Lc 6,12-19]. Santíssim Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallor-

ca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prev. agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. □ Dimecres [Col 3,1-11 / Sl 144 / Lc 6,20-26]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església.

14. ■ Dijous [Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu.

15. □ Divendres [He 5,7-9 / Sl 30 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova.

16. ■ Dissabte [1Tm 1,15-17 / Sl 112 / Lc 6,43-49]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27, 33-28,9 / Sl 102 / Rm 14,7-9 / Mt 18, 21-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere Arbués, prevere i màrtir a Saragossa; santa Coloma, vg. i màrtir a Còrdova; santa Ariadna, màrtir; santa Hildegarda, vg.

Diumenge XXIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres»

No hi ha dubte que la correcció fraterna és molt difícil. Difícil pel qui la rep però potser més difícil pel qui la fa. Potser moltes vegades pensem que no ens hem de ficar en la vida dels altres. Però aquest no és el missatge de les lectures d'avui, Jesús ho diu clarament: *Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols*. No es tracta, doncs, d'escampar per tot arreu el pecat del nostre germà; es tracta que canviï la conducta, per això cal parlar-ne de tu a tu. *Si el germà no en vol fer cas, llavors crida'n un altre o dos més*, com a testimonis; perquè es tracta que el nostre germà sigui conscient del mal que fa. És possible, tanmateix, que ni així vulgui canviar de conducta; llavors cal dir-ho a tota la comunitat perquè és a la comunitat a la que fa mal la seva conducta; el seu pecat és impediment perquè els altres vegin l'exemple d'uns autèntics seguidors de Crist. Però és possible que ni tant sols de la comunitat en vulgui fer cas; llavors cal *considerar-lo com si fos un pagà o un públicà*. Sí, és un cristià, però la seva forma de viure és la d'un pagà; no es pot presentar com a cristià. La mateixa idea la trobem a la primera lectura: *Si jo amenaço el pecador amb la mort (pel seu pecat) i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva*; és evident, és el seu pecat; *però et faré responsable de la seva sang*, perquè l'havies d'ajudar a apartar-se del seu pecat i no ho has fet. Ara bé: *Si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva i tu hauràs salvat la teva vida*. Tu has actuat correctament. Ara bé, la correcció ha de ser fruit de l'amor tal com diu sant Pau: *l'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres*. Si estimem de veritat primer ens mirarem a nosaltres i després, també amb molt d'amor, mirarem d'ajudar el nostre germà. No es tracta d'acusar ni de sentir-nos superiors als altres; es tracta que entre tots siguem millors seguidors del Crist i de l'evangeli.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 33,7-9)

El Senyor em digué: «Fill d'home, t'he fet sentinella perquè vetllis sobre el poble d'Israel. Quan sentis dels meus llavis una paraula, els has d'advertir de part meua. Si jo amenaço el pecador amb la mort i tu no li dius res i no l'adverteixes que s'aparti del camí del mal, ell morirà per culpa seva, però jo et faré responsable de la seva sang. Ara, si tu l'havies advertit que s'apartés del mal camí i es convertís, però no s'ha convertit, ell morirà per culpa seva, i tu hauràs salvat la teva vida.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu: / «No enduriu els vostres cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,8-10)

Germans, no quedeu a deure res a ningú. L'únic deute vostre ha de ser el d'estimar-vos els uns als altres.

Qui estima els altres, ha complert la Llei. No cometre adulteri, no matar, no robar, no desitjar allò que és d'un altre, i qualsevol altre manament, es troba en aquestes paraules: Estima els altres com a tu mateix. Qui estima no fa cap mal als altres. Estimar és tota la Llei.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,15-20)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles: «Si el teu germà peca, ves a trobar-lo i parleu-ne vosaltres dos sols. Si te'n fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa cas, crida'n un altre o dos més, perquè la causa sigui judicada per la paraula de dos o tres testimonis. Si tampoc no feia cas d'ells, parla'n a la comunitat reunida. Si ni tan sols de la comunitat no volia fer cas, considera'l com si fos un pagà o un públicà.

Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que lligareu a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligareu a la terra, quedarà deslligat al cel. Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra s'avenen a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà, perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo soc enmig d'ells.»

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 33,7-9)

Esto dice el Señor: «A ti, hijo de hombre, te he puesto de centinela en la casa de Israel; cuando escuches una palabra de mi boca, les advertirás de mi parte. Si yo digo al malvado: "Malvado, eres reo de muerte", pero tú no hablas para advertir al malvado que cambie de conducta, él es un malvado y morirá por su culpa, pero a ti te pedirá cuenta de su sangre. Pero si tú adviertes al malvado que cambie de conducta y no lo hace, él morirá por su culpa, pero tú habrás salvado la vida.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Massá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,8-10)

Hermanos:

A nadie le debáis nada, más que el amor mutuo; porque el que ama ha cumplido el resto de la ley. De hecho, el «no cometerás adulterio, no matarás, no robarás, no codiciarás», y cualquiera de los otros mandamientos, se resume en esto: «Amarás a tu prójimo como a ti mismo». El amor no hace mal a su prójimo; por eso la plenitud de la ley es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,15-20)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si tu hermano peca contra ti, repréndelo estando los dos a solas. Si te hace caso, has salvado a tu hermano. Si no te hace caso, llama a otro o a otros dos, para que todo el asunto quede confirmado por boca de dos o tres testigos. Si no les hace caso, díselo a la comunidad, y si no hace caso ni siquiera a la comunidad, considéralo como un pagano o un publicano.

En verdad os digo que todo lo que atéis en la tierra quedará atado en los cielos, y todo lo que desatéis en la tierra quedará desatado en los cielos. Os digo, además, que, si dos de vosotros se ponen de acuerdo en la tierra para pedir algo, se lo dará mi Padre que está en los cielos. Porque donde dos o tres están reunidos en mi nombre, allí estoy yo en medio de ellos.»